

De Antichrist ontsluierd

Door Richard Bennett (2008)

Op 8 oktober 2000 wijdde Paus Johannes Paulus de 2de (op basis van zijn zichzelf aangemeten titel van Plaatsvervanger van Christus) de wereld en het nieuwe millennium toe aan “de meest Heilige Maria.”[1] Deze godslasterlijke “Acte van Toewijding aan de Meest Heilige Maria”, welke alleen maar aan God toekomt, is een bespottung van het Eerste Gebod. Deze Pauselijke officiële en aanstotelijke acte zou elke Christen moeten waarschuwen voor het feit dat de Paus zich tegen Christus **verzet** door middel van deze, **valse!**, aanbidding terwijl hij formeel claimt “de ware plaatsvervanger van Christus”[2] te zijn. De Ware Plaatsvervanger van Christus is echter de Heilige Geest. Hij alleen is gezonden om de plaats van de Heer in te nemen en om niet van zichzelf te getuigen, maar van Christus (Johannes 15:26). Het gewicht van deze lering en bewering om vanuit deze goddelijke rol te handelen ligt in het degenereren van de goddelijke persoon van de Heilige Geest. De Antichrist is ook anti-Heilige Geest.

Op 5 September 2000 verklaarde de Kerk van Rome met volle zelfverzekerdheid, “dat de volheid van de genade en waarheid [van de Heere Jezus Christus alleen] toevertrouwt is aan de Katholieke Kerk.”[3]

Terwijl men hier de goddelijke rechten van Christus na-aapt en openlijk tegenspreekt, is Hij de Enigste die vol van genade en waarheid is. De Schrift verklaart ons dat het noodzakelijk is te geloven in de Heere Jezus Christus alleen, van wie men “*den overvloed der genade en der gave der rechtvaardigheid*” [4] ontvangt. Tegen(over) Hem staat vandaag het decreet van Rome dat de Kerk bevestigt dat voor de gelovigen **de sacramenten** van het Nieuwe Verbond **noodzakelijk zijn voor de behoudenis**. ‘Sacramentele genade’ is de genade van de Heilige Geest welke door Christus gegeven wordt overeenkomstig het desbetreffende sacrament.”[5]

Wat hier niet wordt bijverteld is dat Rome's zichtbare sacramenten stevig beheerst worden door de Kerkelijke hand en onmisbaar verklaard zijn en de Heer der Heerlijkheid met Zijn Evangelie vervangen heeft. Onwankelbaar houd daarom de Kerk van Rome vandaag de dag ook nog vast aan het *Unum Sanctum*, welke leert dat, “ Wij verklaren, spreken, definiëren en proclameren dat elke mens vanwege de noodzakelijkheid van de behoudenis volledig onderworpen is aan de Roomse Kerkelijke macht.”[6] Het vertrouwen op deze **fysieke** tekenen in plaats van **direct geloof** in de Heere Jezus Christus is de misleiding van het Pausdom, welke **subtiel** het geloof doet **afwijken** van de Persoon van Christus **tot tekenen die geclaimd worden als krachten**.[7] Bovendien hebben er meer gebeurtenissen plaatsgevonden waar de Paus openlijk het Evangelie tegensprak, zoals op 13 mei van het 'Jubeljaar' 2000. Er zijn ook historische gebeurtenissen waarin de meest vreselijk zonde geopenbaard werd, zoals de onlangs gedocumenteerde betrokkenheid van Paus Pius de XIIde in Hitlers regering van de Dood.[8] Al deze dingen zouden de Christenen moeten doen beseffen dat men in het **ambt van het Pausdom** de lijn van **die mensen dient te zien die de Schrift ook wel de Mens der Zonde noemt**, want het Pausdom geeft de titel van **Plaatsvervanger** van Christus aan haar Pausen.

Eén Heer, Eén Heilige Vader

De Kerk van Rome leert op basis van haar autoriteit dat haar Soevereine Pontifex met recht de “Meest Heilige,”[9] en tevens “de meest Heilige Roomse Pontifex” wordt genoemd. Dit, tezamen met de gebruikelijke titels van “Heiligste Vader”[10] en “Plaatsvervanger van Christus”, vormt de volle betekenis van de definitie van de Antichrist welke ons gegeven is door de Apostel Johannes. “*Wie is de leugenaar, dan die loochent, dat Jezus is de Christus? Deze is de antichrist, die den Vader en den Zoon loochent.*”[11] De Paus, in het zichzelf aanmeten van deze titels, stelt zich op tegen de Heere Jezus Christus en de Heilige Vader in de hemel, door te beweren dat hij deze ambten bezit.

Zulke hoogmoed verbreekt ook op schaamteloze wijze de **Nieuwe Verbondswet van Christus** welke ons leert dat, “*gij niemand op aarde Vader noemen zult; Want Eén is uw Vader, namelijk Die in de hemelen is.*” [12] Christus Jezus verklaarde: “*Eén is uw Meester, namelijk Christus; en gij zijt allen broeders.*”[13] De Paus verklaard zichzelf tot “Meest Heilige,” “Heilige Vader,” en “de ware plaatsvervanger van Christus.” De Paus zijn bewering is dezelfde als die vastgelegd is in Jesaja 14:14, “*Ik zal den Allerhoogste gelijk worden.*” De Schrift spreekt over zulk een die de **Vader en de Zoon ontkent** door deze titels zichzelf aan te meten. Met de woorden van de Schrift proclameren wij: “*Wie zou U niet vrezen, Heere, en Uw Naam niet verheerlijken? Want Gij zijt alleen heilig; want alle volken zullen komen en voor U aanbidden....*”[14]

De Historische oorsprong van de Antichrist

Door de Geschiedenis heen kwamen de omstandigheden die de komst en het karakter van Christus profeteerde zo briljant overeen, dat in het verleden Gods volk Zijn Naam daarvoor bejubelden.

Eveneens dankt Gods volk Hem voor het afschilderen van de Antichrist.

De Heer heeft zelf de uitlegging bevestigd dat er een specifieke vervulling zou komen in de rol van de Antichrist, toen Hij sprak: “*want de overste dezer wereld komt,*”[15] Evenzo zei Christus Jezus, “*Ik ben gekomen in den Naam mijns Vaders, en gij neemt Mij niet aan; zo een ander komt in zijn eigen naam, dien zult gij aannemen.*”[16]

Johannes, de geliefde discipel, die zijn Meester in Zijn voetsporen volgde, zegt heel nadrukkelijk, “*en gelijk gij gehoord hebt, dat de antichrist komt...*”[17] Johannes bevestigt, dat ondanks dat er in zijn tijd al vele tegenstanders (vele antichristen) van Christus waren, deze krachten van tegenstand **uiteindelijk gecentreerd zouden worden in één entiteit.**

Ondanks het incorrecte populistische geloof zijn de pausen niet de opvolgers van de apostel Petrus. Zij zijn echter de **opvolgers van de Romeinse Keizers**. De geschiedenis leert ons dat de titel: “Opperste Hoge Priester” officieel gegeven is aan de Bisschop van Rome door Keizer Justinianus in de 6de eeuw[18]. Daarom kwam deze taak van “Opperste Hoge Priester” (welke titel al 1500 jaar door de Rooms Katholieke Kerk wordt gehanteerd) van een **afvallige seculiere bron**, terwijl de Bijbel ons leert dat er maar één Opperste Hoge Priester is, namelijk de Heere Jezus Christus die daarvoor is aangesteld door God.

De Wolk der Getuigen van de Christelijke Geschiedenis

Vanaf de tijd dat de Vaudois en de Waldenzen vervolgd werden en door de lange tijd heen van de Inquisitie, de Lollards, de Bohémiens, en de gelovigen uit de Reformatie, verstonden zij allen wat de Taak van Christus inhield en welke de valse was, namelijk de Antichrist. De ijver en de moed van vele van deze martelaren was gebaseerd op hun overtuiging dat zij de Antichrist wederstonden. Vandaag de dag is het “politiek correct” om je eigen onwetendheid over de identiteit van de Antichrist te verklaren. In deze tijd waarin de Oecumenische beweging hoogtij viert, is het **noodzakelijk om weer inzicht te krijgen** in de bijbelse uitleg van profetieën die in de Schrift genoemd worden en die hun wortels en **uitwerking in de geschiedenis hebben** in plaats van ze simpelweg naar een toekomstige tijd van rampspoed te verwijzen.

De vroegere bijbelgetrouwe gelovigen herkenden in het instituut van de Rooms Katholieke Kerk de Antichrist. Deze identificatie was bekend en er werd ook als dusdanig over gesproken door velen die door de **Middeleeuwen** heen hun stem verhieven.

Om eens enkele namen te noemen: Dante Alighiere, Johannes Wycliff, Johannes Huss en Savonarola. Tijdens de **Reformatie** kunnen we de volgende namen noemen: Maarten Luther, Willem Tyndale, Johannes Calvijn, Thomas Cranmer, Hugo Latimer, Nicolaas Ridley, Johannes Bradford en Johannes Foxe. In de **17de en 18de** eeuw verschijnen de volgende namen: Johannes Bunjan, de vertalers van de King James bijbel, de mannen die de Westminster en Baptisten Geloofsbelijdenissen hebben opgesteld, Sir Izaak Newton, Jonathan Edwards, George Whitefield, John Wesley. Namen die we kunnen noemen van meer **recenter** tijd: Charles Haddon Spurgeon, Bisschop J.C. Ryle en Dr. Martyn Lloyd-Jones. Al deze mannen en vele met hen **waren bekend met de precisie van de Bijbel betreffende Christus en de Antichrist**. Het Geschreven Woord heeft haar **vervulling gehad in de geschiedenis**, zowel **in Licht als in Duisternis**.

Zoals een zijde handschoen waarmee een hand is bedekt, zo zijn de gebeurtenissen van de geschiedenis **bekleed met de profetie** van de Schrift.

Vandaag de dag is het “religieus correct” om zich te **onthouden** van over de Antichrist te spreken tenzij er over gesproken wordt vanuit een toekomst scenario wat toch niet geanalyseerd kan worden, omdat in zo een scenario **nog het meeste moet plaatsvinden**. Dit is een toepassing van het “tolerantie beginsel” van vandaag dat de scherpte van de accuratie en striktheid van het Zwaard des Woords heeft bot gemaakt. Zulk een tolerantie leert ons dat we de waarschuwingen van Christus en de Apostels Johannes en Paulus **niet in historisch perspectief** moeten zien, maar dat het toegepast moet worden op een **nog te komen politieke leider** die zal verschijnen in het **einde** der tijden. Terwijl veel moderne Bijbelleraars veronderstellen dat een in de toekomst verschijnende Politieke leider de komende Antichrist zal zijn, terwijl de Bijbelse Antichrist eerst een afvallige is van het geloof en politiek alleen regeert vanuit zijn afvallige machtspositie.

In dit document verhandelen we in het bijzonder **2 Thessalonicenzen 2:3-12**, welke een van de vele teksten betreft die **de antichrist ontsluit** en die een introductie vormt op meerder teksten.

De Mens der Zonde verschijnt

De Apostel stelt het heel duidelijk, *“Dat u niemand verleide in enigerlei wijze; want die komt niet tenzij dat eerst de afval gekomen is, en dat geopenbaard is de mens der zonde, de zoon des verderfs.”* (v. 3) De Man der Zonde zou verschijnen als de uitwerking van de “afval” of “apostasia” (“afvalligheid” in het Nederlands). Het is heel duidelijk dat er eerst een **afval zou komen op grote schaal** welke zou leiden tot de verschijning van de Mens der Zonde. Afvalligheid kan alleen maar plaatsvinden **in de belijdende kerk** van God omdat er iets moet zijn waar men van af kan vallen. Het embryo van de zonde welke zou leiden tot deze afval en de openbaring van de Mens der Zonde was **reeds aan het werk in de tijd van de Apostel**, daarom zei hij, *“Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alrede gewrocht.”*(v. 7) De Schrift spreekt ergens anders over *“De verborgenheid der Godzaligheid”, “De verborgenheid der Godzaligheid is groot: God is geopenbaard in het vlees...”* (1. Timoteüs 3:16) Als we dit vergelijken met vers 7, spreekt hij precies het tegenovergestelde, namelijk *“verborgenheid der ongerechtigheid”*, dat is, de ontluiking van de Mens der Zonde, de Zoon des Verderfs.

De *“verborgenheid der ongerechtigheid”* **zou zich snel laten zien** in de zichtbare vorm als Mens der Zonde. De uitkomst van deze afval zou gepaard gaan met *“alle verleiding der ongerechtigheid.”* Zulke een afval zou gekenmerkt worden door middel van **Hypocrisie en verleiding in plaats door openlijke vijandschap**. En die afval zou zich aan de wereld vertonen als rechtvaardig en heilig. De definitie van Afval bestaat uit onbetrouwbaarheid en valsheid, een terugtrekken van en afwijking van het Evangelie en de ware godzaligheid.

De “wie” en de “wat” welke de komst van de Mens der Zonde tegenhield (vv. 3,6 & 7)

Er was iets wat de komst van de Mens der Zonde verhinderde, ja, tegenhield. Een beperking die zijn komst tegenhield. Let op het feit dat deze beperking een ding wordt genoemd in vers 6 dat spreekt over “wat”, terwijl vers 7 spreekt over “hij”. **Let op de apostel zijn ongebruikelijk gereserveerdheid** om de ware identiteit te openbaren van deze beperking **ofschoon de thessalonicenzen verstonden wat hij bedoelde** toen hij zei: *“En nu, wat hem wederhoudt, weet gij...”* Het is van groot belang om de historische achtergrond te kennen waarin de 2de brief van Paulus aan de Thessalonicenzen is geschreven zoals die is weergegeven in Handelingen 17:1-10. Daar worden de gebeurtenissen die plaatsvonden toen Paulus in Thessalonica was vóór dat deze brief werd geschreven, uitgelegd. In deze tijd werd een politieke aanval tegen Paulus en Silas ingezet door de Joden die zeiden dat, *“en al dezen doen tegen de geboden der keizers, zeggende dat er een andere Koning is, namelijk een Jezus.”* Dit was niet een religieuze aanval, maar een **aanval tegen de “Keizer”**, welke is, tegen het Romeinse Rijk. Dit alles was duidelijk voor de Apostel en de Thessalonicenzen. Als de Apostel zou hebben geschreven dat deze beperking het Romeinse Rijk zou zijn, zou dit lijken op een steunen van een politieke opstand. Uit vers 6 en 7 bleek voor de Thessalonicenzen heel duidelijk dat de Apostel hier sprak over het Romeinse rijk en de Keizer. Het **Romeinse Rijk en de Keizer verhinderde** op voorzienige wijze de verschijning van de Mens der Zonde voor een **korte tijd**.

Als we daarom de tijd willen kennen waarin de Mens der Zonde zal verschijnen, dan moeten we de hele passage van ver 1 tot 12 in haar context lezen. De Mens der Zonde verschijnt en wordt uiteengezet na de verwijdering van hem “*die hem zal weerhouden*” (v.7). In de vorige vers, namelijk vers 6, herinnert Paulus de gelovigen aan het feit dat zij wisten wat hem weerhoudt. Wat wisten de gelovigen over wat hem weerhield? Zij wisten dat het Romeinse Keizerrijk alles en iedereen in de gaten hield en volle controle uitoefenden.

In het denken van de Thessalonicenzen was het Rome en Rome alleen die de komst van de Mens der Zonde tegenhield. (Dat de **vroegste** gelovigen zoals Tertullianus en Hieronymus deze overtuigingen hadden, is goed gedocumenteerd.)^[19] In de loop van de geschiedenis is precies vervuld wat opgeschreven is in de Schrift. Ten eerste verplaatste Keizer Constantijn de Keizerlijke zetel naar Constantinopel. Deze verhuizing bood alle mogelijkheden die maar gewenst konden worden voor de groei van de machtswellustige bisschoppen van Rome. Interne corruptie en externe druk verwoeste het Romeinse Keizerrijk. Het was **alleen na de breuk** in het Romeinse rijk, uit welke ontstonden het West- en Oost Romeinse Rijk, dat het **Pausdom overwicht kreeg** over de Civiele overheden, en de Mens der Zonde steeds meer zichtbaar werd. Toen het Roomse Pausdom de macht verwierf, welke het keizerrijk daarvoor voor eeuwen had, welke bestond uit een macht over zowel de sfeer van de **Overheid** als de **Religie**, werd de **Antichrist herkend en gezien door de Vaudois en vele anderen**. In de hele lijn van de geschiedenis is het moeilijk om een serie van gebeurtenissen te zien die meer accuraat overeenkomst met dit profetische standpunt dan die wij in dit stuk innemen.

De Plaats waar de Mens der Zonde verschijnt.

De Apostel verklaart onmiskenbaar de plaats waar de Mens der Zonde zichtbaar zou worden, namelijk: “*Die zich tegenstelt en verheft boven al wat God genaamd of als God geëerd wordt, also dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertonende dat hij God is.*” (v.4) Hij zou verschijnen in de “tempel Gods.” Het woord “**tempel**” wordt voortdurend door de Apostel gebruikt om **het volk van God** te beschrijven. Bijvoorbeeld, “*Zo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.*”^[20] Dit alles getuigt van het feit dat de Mens der Zonde zou voortkomen uit Gods Volk als resultaat van zijn afval welke voorzgd is in het voorafgaande vers.

Zichzelf vertonende dat hij God is

De autoriteit en waarheid van Gods geschreven Woord is van zulk een belang dat de Schrift verklaart dat, “*Gij vanwege Uw gansen Naam Uw Woord groot gemaakt hebt.*” (Ps 138:2) De Here Jezus Christus zei dat, “*De Schrift niet gebroken kan worden,*” sprekende over het **Absoluut Karakter** van Gods Geschreven Woord welke Hij verhoogd heeft boven Zijn naam. Vele zijn onwetend over het feit dat de essentie van 2 Thess.2:4 de **officiële aanspraak en praktijk is van het Pausdom**. Dit is voornamelijk gedocumenteerd in Rooms Katholieke bronnen. Vers 4 van de brief leert ons, “*... dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertonende dat hij God is.*” In de Rooms Katholieke leringen wordt daarom dan ook consequent gesproken over de Paus als “**Zijne Heiligheid.**” Zulk een titel kan echter alleen maar op God slaan. God is het Enigste Wezen die van zijn eigen natuur heilig is.^[21] Wat betreft de

zichzelf aangemeten titel van de Paus welke is “Zijne Heiligheid” beweert de Rooms Katholieke kerk dat daar de volgende eigenschappen aan verbonden zijn:

“De Soevereine Pontifex bezit krachtens zijn ambt een onfeilbare autoriteit om als Hoogste Herder en Leraar van alle gelovigen hen te leren... Hij proclameert met een definitieve gezagsdaad dat een geloofsdoctrine of moraliteit dient gehouden te worden.”[22]

In de pauselijke bewering van het “**onfeilbaar leergezag**,” ligt de eigenschap van Gods onfeilbaarheid onder vuur. Zodoende verhoogd de Paus zichzelf middels Rome's officiële bewering “*boven al wat God genaamd wordt.*”[23]

De verdiende gerechtigheid van Christus Jezus na zijn Opstanding gaf Hem “*alle macht... in hemel en op aarde.*” (Matth.28:18) Echter de pauselijke bewering wordt officieel als volgt uitgedrukt:” De Paus geniet op basis van Goddelijke ordinantie de hoogste, de volledigste, de onmiddellijke en meest universele macht in de zorg voor zielen.”[24] Door dit te beweren, terwijl deze macht alleen aan de Heere Jezus Christus toebehoort, verhoogt de Paus zichzelf “*boven al wat God genaamd wordt.*” Hoeveel gezond verstand is er nodig om buitenechtelijke affaires als overspel te betitelen? Hoeveel officiële godslastering is nodig voordat we hem die zichzelf “Zijne Heiligheid” noemt te identificeren als de Mens der Zonde?

Op extravagante wijze en ogenschijnlijk zonder blikken en blozen **vervult** het Rooms Katholieke ambt van het **Pausdom de tekst van de Thessalonicenzen-brief en haar definitie van “de Antichrist.”** Het is erg belangrijk om te beseffen dat het Griekse woord voor antichrist niet alleen de betekenis van **tegen** Christus in zich draagt, maar, nog belangrijker de betekenis heeft van **plaatsvervanger** van Hem. Dat het Pausdom beide betekenissen van dit Griekse woord op levendige wijze heeft uitgeleefd door zich **tegen de Heer Jezus Christus te stellen middels Zijn plaats in te nemen**, kan het best gezien worden in de poging zich zijn kracht en positie als Profeet, Priester en Koning aan te meten. De volledige en opperste macht behoort alleen aan de Godmens Christus Jezus toe, die vrijmachtig in een ieder van Zijn Kerk handelt. Dit wordt bewezen in Efeze 1:22-23, “*En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem der gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; Welke Zijn Lichaam is, en de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult.*”

De Rooms Katholieke Kerk dicht zich volgens haar officiële leer Zijn Goddelijke Positie toe, “De Roomse Pontifex heeft op basis van zijn ambt als Plaatsvervanger van Christus als Herder van de Volledige Kerk het volledige, hoogste en meest universele macht over de ganse Kerk. Een macht welke hij altijd ongehinderd kan gebruiken.”[25] Hij is de ergste en grootste vijand van Christus die onder de pretentie van dienstbaar te zijn aan Christus Zijn unieke ambten te bedekken en zich Zijn Positie en kracht aan te matigen.

De verdorvenheid binnen het Rooms Katholieke systeem heeft zulke gruwelijke proporties bereikt dat het moeilijk is om alle gedocumenteerde bewijsvoering tegen hen nog bij te kunnen houden.[26] Terwijl de overtuiging betreffende de natuur van de afvallige kerk van het Woord van God komt, bewijzen de gruwelen van deze dag dat de verborgenheid der ongerechtigheid aan het werk is.

Overgave van wil en denken

De Wet van Rome eist volkomen onderwerping van denken en wil aan hem die “*zichzelf vertonend dat hij God is.*” De officiële wet van de Rooms Katholieke Kerk stelt dat het noodzakelijk is om de hoogste faculteiten, namelijk die van het denken en de wil, niet te onderwerpen aan God, maar aan de Roomse Pontifex.

“Een religieuze eerbied van het intellect en de wil, zelfs de instemming van het geloof, dient gegeven te worden aan de leringen van de Soevereine Pontifex of het college van Bisschoppen op het gebied van geloofszaken en moraal als ze zich bedienen van het authentieke magisterium zelfs als ze het niet proclameren als definitieve handeling; daarom dienen de christelijke gelovigen in alle voorzichtigheid alles te mijden wat niet in overeenkomst is met die leringen.”[27]

Rome eist dit niet alleen, maar eist ook in Canon 1371 dat de consequenties voor het niet gehoorzamen van deze leringen bestraft moet worden met een “rechtvaardige straf”. [28]

Te doen geloven dat men de Plaats van Christus Zelf, als Profeet, Priester en Koning heeft ingenomen en te doen geloven dat men in Zijn persoon handelt, is het zelfde als te zeggen “... *dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertonende dat hij God is.*” Dit is nu exact de bewering van Pauselijk Rome.

Het dogma welke gegeven is in de Code van de Canonieke wet van Rome zet zijn tanden in deze bewering door veeleisende onderwerping en beloofde straf voor hen die niet gehoorzamen.

Het doel en de intentie van de Mens der Zonde

De apostel Paulus schijnt opzettelijk uitdrukkingen te gebruiken die voornamelijk naar Christus verwijzen om zo het optreden van de Man der Zonde te beschrijven, zoals de uitdrukkingen: “Openbaren”, “Komst” en “verborgenheid”. Dit lijkt erop dat het **Satans opzet is om Christus te vervangen** door zijn eigen man. Het doel wordt genoemd in vers 4: “:”*Die zich tegenstelt en verheft boven al wat God genaamd of als God geëerd wordt, alzo dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertonende dat hij God is.*” Dit, wat we hier gedocumenteerd hebben, is de bewering en de wet van Pauselijk Rome. Vers 9 beschrijft hoe dit doel van Satan uitgevoerd dient te worden, “*Hem, zeg ik, wiens toekomst is naar de werking des satans, in alle kracht en tekenen en wonderen der leugen.*” De Mens der Zonde zou komen met alle kracht en tekenen en bedrieglijke wonderen, in “*alle verleiding der onrechtvaardigheid.*” [29]

Zoals de Heere wonderen werkte door de bediening van de Apostelen om hun ambt te bevestigen, zo werkt Satan met de Antichrist om zijn zogenaamde ambt met **valse wonderen** te onderstrepen en te doen dienen ter omverwerping van het Evangelie. De Mens der Zonde doet een poging om Christus te personifiëren en is tegelijkertijd in contrast met Hem. Hij probeert Zijn positie in te nemen, maar hij is totaal verschillend van Hem en het tegenovergestelde van

Hem. Hij eigent zich Zijn plaats en Zijn voorrechten toe. Hij is in de verste verte niet een ware vertegenwoordiger van Hem, maar hij vertegenwoordigt zich als Zijn grootste vijand. Zoals Christus handelt voor God, zo handelt de Mens der Zonde voor Satan, die hem gebruikt voor zijn eigen doel, zoals de tekst leert dat de komst van de Mens der Zonde is “*naar de werking des satans.*”

Het doel en de intentie van de Mens der Zonde wordt ook weergegeven in zijn tweede naam, namelijk “de zoon des verderfs”. Dit refereert naar Judas, die pretendeerde een discipel te zijn van Christus terwijl hij de Zoon des Mensen verraadde met een teken wat liefde en loyaliteit voorstaat. De Zoon des verderfs is een heimelijke vijand terwijl hij zich ogenschijnlijk voordoet als een vriend. Hij is een goed gekend vertrouweling maar tegelijkertijd een fatale vijand die verraad pleegt middels een kus terwijl hij zegt dat hij zijn meester en Heer dient. Hij is een Judas wiens komst is “*naar de werking des satans*” met behulp van “*alle kracht en tekenen en wonderen der leugen.*” Zij die onder zijn invloed staan worden beïnvloed door een “*kracht der dwaling.*” Zij hebben van hun kant meer “*welbehagen in de ongerechtigheid*” omdat ze “*de liefde der waarheid niet aangenomen hebben.*”

Als ontkenning van het Evangelie van Christus heeft de vorige Paus Johannes Paulus II de identiteit en oorsprong van het visioen van Maria te Fatima, wat zo’n “wonder der leugen” is, **bekrachtigd**. Hij kondigde het volgende af:

“Volgens het Goddelijke plan is “de vrouw, bekleed met de zon”(Openb.12:1) nedergedaald van de hemel naar de aarde om de bevoorrechte gelovigen te bezoeken... **Ze vraagt hen zichzelf op te offeren als slachtoffers voor de herstelbetaling hen verkondigende dat ze klaar was om hen veilig naar God te leiden. En zie, zij zagen een stralend licht van haar moederlijke handen welke doordrongen tot in hun innerlijk** zodat ze zich op voelde gaan in God...”[30]

Het Uiteindelijk einde van de Mens der Zonde

“*En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden, denwelken de Heere verdoen zal door den Geest Zijnsmonds, en tenietmaken door de verschijning Zijner toekomst.*” (v 8) Vers 8 leert ons het einde van de Mens der Zonde. Deze Mens der zonde die geopenbaard werd nadat de macht van het Romeinse keizerrijk verwijderd was, zal zijn werk voortzetten tot “de Heere hem verdoen zal door den Geest zijns Mond en tenietmaken zal door de verschijning Zijner toekomst.” Dit is een verwijzing naar de **2de komst van Christus**. De Here heeft in dit vers voorspelt de vernietiging van de regering van de Mens der Zonde welke zal geschieden door het Woord van de Heere en welke hem zal reduceren tot niets. Hij zal volledig en in elk opzicht verwoest worden op deze Laatste dag.

In de tussentijd mogen we de overwinning van het Evangelie in dit vers reeds zien. De Apostel herhaalt de waarheid van de Heere gesproken in Jesaja 11:4, “*Maar Hij zal de armen met gerechtigheid richten en de zachtmoedige des lands met rechtmatigheid bestraffen; doch Hij zal de aarde slaan met de roede Zijnsmonds, en met den adem Zijner lippen zal Hij den goddeloze doden.*” De Heere zijn kracht is altijd het grootst gebleken in de dag dat het meest

nodig was. Hij geeft dan hulp aan de verslagenen en armen van geest. Het karakter van God in Zijn genadevol Evangelie is “*den Geest Zijns monds.*”

Door de hele geschiedenis heen wordt dit vers begrepen en beleefd op de door ons gestelde wijze. Het Evangelie is “*een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft.*”[31]

Herhaaldelijk heeft het “Evangelie van Genade” in de loop van de **geschiedenis overwinningen** geboekt op de Mens der Zonde. De Vaudios, de Waldenzen, de mannen van de Reformatie en alle echte opwekkingen hebben de Heere hem zien slaan met de roede van Zijn Mond en de Adem van Zijn lippen. Zijn kracht wordt gezien als Zijn goedgunstigheid moedig werd geproclameerd en ieder die gered wordt “*om niet worden gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is.*”[32]

Conclusie

Niemand dan God is in staat om van te voren de “verborgenheid der ongerechtigheid” zo te omlijnen dat we er openlijk het Pausdom en de Rooms Katholieke Kerk in kunnen herkennen. Niemand kon dit van te voren bedenken, alleen God kan dit voorspellen. Dat een mogendheid voor God handelt en te zijn “als God” temidden van de Christelijke Kerk, spottende met Zijn waarheid en Zijn eigen Heiligheid gaat elke verstand te boven. Corruptie, fraude en valse pretenties hebben deze wereld voor eeuwen geregeerd vanuit de zelfde stad die op 7 heuvels is gelegen, als het Heidense Romeinse Keizerrijk eens regeerde met militaire kracht. Als dit niet zo duidelijk door des Heeren Woord was beschreven en gezien werd in het verleden en in de meer recente geschiedenis, dan zou dat door niemand verwacht zijn. Het profetisch beeld van de verdorvenheid van dit systeem wat rond de Antichrist is gebouwd, demonstreert de Goddelijke inspiratie van de Bijbel en de macht en autoriteit van Onze Here God.

Om dit duidelijke getuigenis van Gods geschreven Woord aangaande het fundamentele ambt van de Antichrist te ontkennen en een leer te prefereren die niet kan geverifieerd worden door de tekst zelf noch de tand des tijds kan weerstaan, betreft een serieuze zaak. Het verduistert de wijsheid van de Goddelijke profetie en ontkent het ware karakter van de dagen waarin we leven. Terwijl Futurisme beweert dat de Wederkomst van Jezus Christus nabij is, verwoest het tegelijkertijd het historisch tijdsraam van Zijn tegenstander, de Antichrist, welke essentieel is om een juist begrip te hebben van de vervulling van de profetie. De Historische invulling van deze voorspellingen betreffende de afval is een essentieel element van wat de Heere heeft voorspelt in Zijn Woord. De Heere heeft uitgelegd over zichzelf dat, “*alle dingen vervuld moesten worden, welke geschreven waren in de wet van Mozes, en in de Profeten, en in de psalmen betreffende Hem.*” Zo is ook de inhoud van wat is geschreven over het ambt van degene die tegen Hem is vervuld. De waarheid van het **Evangelie en het Profetisch woord** heeft veel landen uit de **afgrond van bijgeloof en tirannie bevrijd** en geleidt tot bijbelse vrijheid en economische groei zoals bij de Vaudois, de Waldenzen, de Bohémiennes en zij die leefden in de Reformatie en de tijd van de Inquisitie.[33]

Veel boeken over Futurisme is het werk van oprechte en toegewijde mannen Gods. Desalniettemin faalt men om de tegenwoordigheid van de Antichrist in ons midden ten toon te stellen, waardoor de volken op heel effectieve wijze opnieuw verlost worden tot slavernij.

De **Historische interpretatie** van de profetieën is terug te vinden in de meeste plechtige geloofsbelijdenissen van de Christelijke wereld. Het vormt de leidende factor in het getuigenis van de Martelaren en de Reformatoren. Zoals de profeten van vroeger, droegen deze heilige mannen een tweevoudige getuigenis uit. Zij getuigden voor de waarheid van God en tegen de Afval van hen die zich voor deden als Christenen. Hun getuigenis was dat Pauselijk Rome het Babylon was van de profetie die leerde dat :” de grote stad, die het koninkrijk heeft over de koningen der aarde”[34] en dat haar hoofd, de Roomse Pontifex, de voorspelde “Mens der Zonde” ofwel de Antichrist is. ♦

[1] Het hoogtepunt van de bijeenkomst van de Bisschoppen tijdens het Jubeljaar vond plaats tijdens het vieren van de Mis door de Paus en de Bisschoppen op het Sint-Pietersplein op zondagmorgen, 8 oktober. Tienduizenden gelovigen verzamelden zich voor de heilige liturgie welke beëindigt werd met de Acte van toevertrouwing aan de Meest Heilige Maria.”
L'Osservatore Romano, wekelijkse editie in English 11 October 2000.htm

[2] Henry Denzinger, “Unam Sanctum”, Nov.18, 1302, The Sourcing of Catholic Dogma, Tr. By Roy J. Deferrari, 30th ed. of Enchiridion Symbolorum, rev. By Karl Rahner, S.J. (St.Louis, MO: B.Herder Book co., 1957) #694. Zie ook de Catechism of Catholic Church (San Francisco: Ignatius Press, 1994) #882 & #936).

[3] Dominus Iesus, Sectie 16
[Http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20000806_dominus-iesus_en.html](http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20000806_dominus-iesus_en.html)

[4] Romeinen 5:17

[5] Catechismus, #1129. Het vetgedrukte gedeelte in deze citaten indiceert de nadruk welke is toegevoegd in dit stuk.

[6] Denzinger, #469.

[7] In de Catechismus bij vraag 1116 wordt gemeld dat, “de Sacramenten 'krachten' zijn die voortkomen van het Lichaam van Christus [lees, de Rooms Katholieke Kerk], die voor altijd leeft en het leven geeft...”

[8] John Cornwell, *Hitler's Pope: The Secret History of Pius XII* (New York, NY 10014: Viking, 1999).

[9] Denzinger, #649.

[10] The Catholic Encyclopedia, Robert Broderick, ed. (Nashville, TN: Thos. Nelson Inc., 1976) p. 217

[11] 1 Johannes 2:22

[12] Mattheüs 23:9

[13] Mattheüs 23:8

[14] Openbaringen 15:4

[15] Johannes 14:30

[16] Johannes 5:43

[17] 1 Johannes 2:18. De Griekse grondtekst leer hier dat **de** antichrist zal komen.

[18] LeRoy Edwin Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, 4 vols. (Washington DC: Review and Herald Publishing Assn.,1978) Vol I, pp.511-517)

[19] Froom, Vol I, pp.257-258, pp.443-444.

[20] I Corinthe 3:17; zie verder Efeze 2:1, II Corinthe 6:16

[21] Openbaringen 15:4, 1 Samuel 2:2

[22] Code of Canon Law, Latin-Eng. Ed.(Washington, DC: Canon Law Society of America, 1983) Can.749, Sect. Alle canons zijn genomen uit deze bron en in het Nederlands vertaald, mits anders vermeld.

[23] Het Griekse woord voor “boven” kan ook vertaald worden als “in de plaats van” of “zoveel als”. Zie Strong's *Hebrew-Greek Dictionary*, #1909

[24] Catechismus, #937.

[25] Catechismus, #882.

[26] <http://www.iconbusters.com/iconbusters/lechery/current-lechery1.htm> Deze bron verwijst ook naar Rooms Katholieke bronnen die verder bewijzen dat de verborgenheid der ongerechtigheid aan het werk is.

[27] Canon 752

[28] Canon 1371, Para.1 De volgende dienen gestraft te worden met een rechtvaardige straf: 1. Een persoon die uitgezonderd de zaak die genoemd wordt in canon 1364, 1, een doctrine leert die de Roomse Pontifex of een Oecumenische concilie veroordeelt en die in opstandigheid de leringen verwerpen die genoemd zijn in Canon 150, [Para.] 2 of die vermeldt zijn in canon 752, welke naar gewaarschuwd te zijn door de Apostolische Zetel of door de aartsbisschoppen in de jurisdictie van zijn provincie of diocees, niet herroept;”

[29] Zie *Quite Contrary: a Biblical Reconsideration of the Apparitions of Mary* by Timothy F. Kauffman (Huntsville AL 35804: White Horse Publications, 1993). Zie ook *Graven Bread: The Papacy, the Apparitions of May, and the Worship of the Bread of the Altar*, door dezelfde Auteur

[30] http://www.vatican.va/holy_father/john_p.../hf_jp-ii_hom_20000513_beatification-fatima_en.htm 6/1/00. Kijk ook op onze website voor onze kritiek op *Fatima: JP II, RCC Contradict Gospel: Where do Evangelical ECT Signatories Now Stand?*

[31] Romeinen 1:16

[32] Romeinen 3:24

[33] John W. Robbins, *Ecclesiastical Megalomania: The Economic and Political Thought of the Roman Catholic Church*, (ISBN 0-94031-52-4; USA: The Trinity Foundation, 1999) pp.13-24.

[34] Openbaringen 17:18

HOE KATHOLIEKEN MARIA ZIEN

Waarom vereren wij Maria?

Prof. dr. Alan Schreck

INHOUD

1. WAAROM VEREREN WIJ MARIA?
2. MARIA EN HAAR ZOON
3. MARIA, ONZE MOEDER
4. BIJZONDERE GELOOFPUNTEN OVER MARIA
5. MARIA, ALTIJD MAAGD
6. MARIA, MOEDER VAN GOD
7. DE ONBEVLEKTE ONTVANGENIS VAN MARIA
8. TENHEMELOPNEMING VAN MARIA
9. MARIA EN WIJ

1. WAAROM VEREREN WIJ MARIA?

Wie is Maria volgens de rooms-katholieke leer? De Amerikaanse theoloog professor dr. Alan Schreck, die veel geschreven heeft over het Tweede Vaticaans Concilie, geeft in deze serie een samenvatting van de belangrijkste punten. Redactie

'Verheug u, begenadigde, de Heer is met u', sprak de engel Gabriël (Lucas 1,28). 'Gezegend ben jij onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht van je schoot', riep Elisabeth uit, vervuld van de Heilige Geest (Lucas 1,42). Beiden spraken tot een jonge Galilese vrouw, die meer dan negentien eeuwen geleden leefde: Maria van Nazaret.

God heeft Maria geëerd

Waarom vereren de katholieken Maria heden ten dage nog steeds? Allereerst omdat God haar geëerd heeft door haar uit te kiezen voor een belangrijke rol in zijn heilsplan. God laat de volheid van zijn godheid in Maria de menselijke gestalte aannemen. Zou Hij iemand een grotere eer kunnen geven?

Maria's antwoord

We eren Maria ook vanwege haar totale en gelovige antwoord op Gods roepstem. Denk aan haar antwoord op Gods uitnodiging om de moeder van de Verlosser te worden. Natuurlijk bracht de boodschap van de engel haar eerst van haar stuk. Ze was verbijsterd: 'Maar hoe moet dat dan?' zei Maria tegen de engel. 'Ik heb geen omgang met een man' (Lucas 1,34). Maar toen Gabriël uitlegde dat zij zou ontvangen van de Heilige Geest, antwoordde Maria van harte: 'Ik ben de dienaar van de Heer; laat met mij gebeuren wat u gezegd hebt' (Lucas 1,38).

Het antwoord dat Maria aan God geeft vinden we ook in haar lofzang, het 'Magnificat' (Lucas 1,46-55). Zij erkent de eer die God haar betoond heeft: 'Voortaan prijzen alle generaties mij gelukkig' (1,48). Meteen geeft zij echter alle lof hiervoor terug aan God: 'Want grote dingen heeft de Machtige met mij gedaan. Heilig is zijn naam' (1,49).

Lijden

Omwille van haar zoon kreeg Maria echter niet alleen lof, maar ondervond ze ook moeilijkheden en doorstond ze lijden. Ze bracht Jezus ter wereld in een stal (vgl. Lucas 2,6-7). Vervolgens moest ze de wijk nemen naar Egypte om aan de toorn van Herodes te ontsnappen (Matteüs 2,13-14). Toen Maria en Jozef Jezus in de tempel opdroegen, voorzegde Simeon: 'Ook door uw ziel zal een zwaard gaan' (Lucas 2,35). Kennelijk doelde hij op haar verdriet bij Jezus' dood. Maria onderging ook de normale moederangsten, zoals toen ze te Jeruzalem de twaalfjarige Jezus verloren was (Lucas 2,41-50). De Schrift laat ons nergens zien dat zij over deze beproevingen klaagt. Integendeel: 'Maria bewaarde dit alles in haar hart en dacht erover na' (Lucas 2,19, vgl. 2,51).

Prof. dr. Alan Schreck #

Prof. dr. Alan Schreck doceert theologie in Steubenville (VS). Deze serie artikelen ontleen wij (met zijn toestemming) aan een artikel dat hij in 1983 publiceerde

in het tijdschrift New Covenant, van de Amerikaanse katholieke charismatische vernieuwing. Wij maakten bij het vertalen dankbaar gebruik van een eerdere vertaling van Gert-Jan Reussien. We hebben de

Bijbelcitaten nu ontleend aan de Willibrordvertaling van 1995. Redactie

2. MARIA EN HAAR ZOON

In de eerste aflevering van deze serie noemde Alan Schreck enkele redenen waarom wij Maria vereren. Hij gaat nu in op de relatie tussen Maria en Jezus. Redactie

Maria was een voorbeeldige leerlinge van haar zoon. Hoewel ze in de verhalen van Jezus' openbare leven niet veel voorkomt, is het duidelijk dat ze haar zoon van het begin tot het einde van zijn leven gevolgd heeft. We komen haar tegen te Kana, waar haar eenvoudige, vaste geloof Jezus opriep zijn eerste wonder te doen (Johannes 2,1-11). We vinden haar aan de voet van het kruis, waar zij getuige is van zijn dood. Veel kunstenaars hebben het aandoenlijke tafereel van Maria met Jezus' dode lichaam in haar armen uitgebeeld. Maria zal zich op dat ogenblik al de gebeurtenissen uit Jezus' leven herinnerd hebben: zijn ontvangenis, zijn geboorte, zijn kindertijd, zijn jonge jaren, zijn eerste wonder te Kana, de beprovingen en successen van zijn openbare leven en nu de kwelling van zijn lijden en sterven.

Pinksteren

De laatste glimp die we in het Nieuwe Testament van Maria opvangen is in de bovenzaal te Jeruzalem, na Jezus' hemelvaart. Ze was bij de apostelen toen zij allen trouw en eensgezind in gebed bleven (Handelingen

1,14). Enkele dagen later zouden zij allen op Pinksteren de volledige uitstorting van de Heilige Geest ontvangen. Dezelfde Geest, die Maria overschaduwde had bij de ontvangenis van Jezus, zou zij in haar leven opnieuw ontvangen.

Het woord horen en doen

Er is één tafereel in de evangeliën waarin Jezus afstand schijnt te nemen van zijn moeder. Hij zegt dan: 'Want wie de wil doet van mijn Vader in de hemel, die is mijn broer en zuster en moeder' (Matteüs 12,46-50; vgl. Marcus 3,31-35; Lucas 8,19-21). Wij kunnen zijn woorden echter niet als een verwijt aan Maria beschouwen. De evangeliën laten ons haar immers duidelijk zien als de ene mens die, meer dan wie dan ook, gewoon is het woord van God te horen en te doen (vgl. Lucas 8,21). Jezus' woorden geven veeleer aan dat de relatie van Maria tot Hem uitstijgt boven de puur menselijke banden van moeder en kind. Zij was een ware leerlinge van haar zoon.

Prof. dr. Alan Schreck #

3. MARIA, ONZE MOEDER

In de vorige afleveringen van deze serie gaf Alan Schreck aan waarom wij Maria vereren, en hoe de relatie is van Maria tot haar zoon. Nu behandelt hij de vraag waarom wij Maria onze moeder noemen. Redactie

Een van de belangrijkste Schriftteksten voor een goed verstaan van de katholieke devotie tot Maria is de passage over Jezus' dood in het evangelie van Johannes: 'Jezus zag zijn moeder, en bij haar de leerling van wie Hij hield. Toen zei Hij tegen zijn moeder: "Vrouw, daar is nu je zoon." Vervolgens zei Hij tegen de leerling: "Daar is je moeder"' (Johannes 19,26-27).

Maria, moeder van de geliefde leerling
Katholieken geloven al lange tijd dat dit tafereel, op het hoogtepunt van Johannes' evangelie, een rijke symbolische betekenis bevat. Jezus gaf Maria als moeder aan al zijn trouwe volgelingen, getekend in 'de leerling van wie Hij veel hield'. En Hij gaf ons allemaal

aan Maria om in Hem haar zonen en dochters te zijn.

De nieuwe Eva

De christenen van de eerste tijd namen Jezus' woorden 'Daar is je moeder' ter harte, en zij spraken over Maria's moederlijke rol in Gods heilsplan. De vroegste verwijzingen naar Maria in de onderrichtingen van de kerkvaders spreken over haar als 'de nieuwe Eva'. Door haar ongehoorzaamheid heeft Eva, die 'de moeder is geworden van alle levenden' (Genesis 3,20), al haar kinderen in de banden van de zonde verstrikt. De gehoorzaamheid van Maria aan God, haar 'ja' op Gabriëls boodschap, opende de weg voor Jezus' heilswerk. De H. Ireneüs legde het laat in de tweede eeuw aldus uit: 'De strik van de ongehoorzaamheid van Eva werd door de gehoorzaamheid van Maria losgemaakt. Wat de maagd Eva in ongeloof gebonden heeft, heeft de maagd Maria in geloof losgemaakt'. Zo wordt Maria onze moeder in geloof.

Maria's voorspraak

Katholieken kijken steeds naar Maria als hun moeder, en ze ervaren steeds haar hulp en zorg. We aanbidden Maria niet, en in strikte zin bidden we ook niet tot Maria. Wel vragen we haar om voor ons te bidden, en we geloven dat haar voorspraak grote invloed heeft bij het roepen om Gods genade en barmhartigheid. Dit geschiedt niet op de eerste plaats vanwege haar eigen verdiensten, maar vanwege haar speciale relatie met haar zoon Jezus.

Jezus de enige middelaar

Het Tweede Vaticaans Concilie benadrukte dat Jezus de enige middelaar is tussen God en de mensen (1 Timoteüs 2,5-6). 'De moederlijke taak van Maria tegenover de mensen verduistert of vermindert op geen enkele wijze dát enig middelaarschap van Christus, maar toont aan, hoe krachtig het is. Want elke heilsinvloed van Maria op de mensen ontstaat niet uit enige objectieve noodzaak, maar uit welbehagen van God. Uit de overvloed van de verdiensten van Christus vloeit deze heilsinvloed voort, op zijn middelaarschap is deze gevestigd; zij is daarvan volkomen afhankelijk en put daaruit haar gehele kracht. De onmiddellijke vereniging van de gelovigen met Christus wordt er geenszins door

belemmerd, maar juist bevorderd' (Dogmatische Constitutie over de Kerk, nr. 60).

Kanaal van Gods genade

Om het eenvoudig te zeggen: Jezus en Maria concurreren niet met elkaar. Jezus is de bron van al Gods genade en heil, en Maria richt haar gebeden tot Jezus, en richt onze aandacht op Jezus. Maar God heeft ervoor gekozen zijn genaden via zijn schepselen door te geven. De meeste christenen hebben ondervonden hoe zij zelf, door te bidden en een voorbeeld te zijn, een kanaal van Gods genade naar anderen kunnen zijn. De katholieken geloven dat God Maria, vanwege haar nauwe verbondenheid met Jezus, heeft willen gebruiken als een speciaal kanaal voor de genade van haar zoon. Hij heeft haar een moederlijke bezorgdheid voor al zijn zonen en dochters geschonken, al plaatste Hij haar niet op hetzelfde niveau als God zelf.

Het Vaticaans Concilie stelde ook over Maria: 'Met moederlijke liefde draagt zij zorg voor de broeders van haar Zoon die nog op pelgrimstocht zijn (...). Daarom wordt de heilige maagd door de Kerk aangeroepen onder de titels van voorspreekster, helpster, bijstand, middelares. Dit wordt echter zó verstaan, dat daardoor aan de waardigheid en werkdadigheid van Christus, de enige Middelaar, niets wordt afgedaan, niets wordt toegevoegd. Geen enkel schepsel immers kan met het mens geworden Woord en de Verlosser ooit op één lijn worden gesteld (Dogmatische Constitutie over de Kerk, nr. 62).

Delen in Christus' middelaarschap

Het Concilie licht dit verder toe met een vergelijking. Jezus is de enige Hogepriester (zie Hebréeën 8,1), en toch heeft God de christenen uitverkoren tot het deelhebben aan zijn priesterschap (zie 1 Petrus 2,9). Op dezelfde wijze is Jezus de enige Middelaar, maar de christenen, en op unieke wijze Maria, delen in zijn middelaarschap door hun gebeden en zorg voor elkaar.

Prof. dr. Alan Schreck #

De Concilieteksten zijn genomen uit de vertaling van prof. mag. dr. G. Philips.

4. BIJZONDERE GELOOFS-PUNTEN OVER MARIA

In de loop van de eeuwen is de Katholieke Kerk tot een aantal inzichten over Maria gekomen. In deze aflevering van zijn serie over Maria geeft Alan Schreck aan welke twee principes de Kerk daarbij gehanteerd heeft. Redactie

Veel christenen kunnen Maria aanvaarden als een vrouw van geloof of als een voorbeeldige leerlinge. Maar ze kunnen moeilijk begrijpen waarom de katholieke kerk bepaalde andere geloofspunten omtrent Maria leert. Bijvoorbeeld dat zij zonder zonde ontvangen is, of dat zij op het moment van haar sterven ten hemel werd opgenomen.

Doordenken

Waar zijn deze leerstukken vandaan gekomen? De Schrift leert ze niet uitdrukkelijk, en het is zelfs historisch niet duidelijk dat ze uit de prediking van de oorspronkelijke apostelen stammen. Deze geloofspunten zijn veeleer in de loop van meerdere eeuwen opgekomen, in tijden dat de christenen gingen doordenken op wat de Bijbel over Jezus en zijn moeder zegt.

Moeder van God

Toen de christenen tot een dieper verstaan kwamen van Jezus als de mens geworden Zoon van God, begonnen ze te beseffen wat dit geloofspunt voor consequenties had met betrekking tot Maria. Een voorbeeld: als Jezus werkelijk de Zoon van God was, was het dan niet correct om over zijn moeder te spreken als de moeder van God? Verscheidene teksten uit de Schrift, zoals de begroeting van de engel 'Verheug u, begenadigde', kregen een grotere betekenis in het licht van dit doordenken.

Het leergezag van de Katholieke Kerk - de paus en het Concilie - moesten onderscheiden welke geloofspunten over Maria als authentieke geloofspunten van de Kerk beschouwd moesten worden. Twee onderscheidingsprincipes hebben hen geleid bij hun oordeel.

Niet in tegenspraak met de Bijbel

Het eerste principe zegt: geen christelijk geloofspunt kan in tegenspraak zijn met de Schrift of met de waarachtige overlevering die vanuit de apostelen is doorgegeven. Alle latere opvattingen over Maria's rol moesten langs de meetlat van de geopenbaarde waarheid gelegd worden voordat zij aanvaard konden worden.

Lange tijd aanvaard

Het tweede principe zegt: van elk inzicht dat zich ontwikkelt vanuit het verder nadenken over de christelijke openbaring, moet aangetoond worden dat het over een lange periode door Gods volk aanvaard is. Individuele theologen kunnen dwalen, hoe overtuigend hun argumenten ook mogen lijken. Maar God heeft beloofd zijn Kerk als geheel voor dwaling te behoeden (vgl. Johannes 16,13). Het feit dat een leerstuk constant door de grote herders en leraren van de christelijke geschiedenis is aanvaard, alsook door de leden van de Kerk, is een teken dat de Heilige Geest Gods volk tot dit inzicht geleid heeft.

Er zijn vier bijzondere leerstukken omtrent Maria die in de loop der tijden de test van deze twee principes hebben doorstaan en nu tot de officiële leer der Katholieke Kerk behoren:

- Maria is altijd maagd gebleven;
- Maria is de moeder van God;
- Maria is onbevlekt ontvangen;
- Maria is ten hemel opgenomen.

Wij zullen elk van deze vier punten gaan bekijken.

Prof. dr. Alan Schreck #

5. MARIA, ALTIJD MAAGD

De Katholieke kerk is in de loop der eeuwen tot het inzicht gekomen dat Maria altijd maagd is gebleven. Alan Schreck beschrijft hoe dit inzicht is ontstaan. Redactie

De meeste christenen geloven dat Maria maagd was vóór en tijdens de geboorte van haar Zoon Jezus (vgl. Matteüs 1,18-25; Lucas 1,26-35). Sommigen echter kunnen het geloof van de

Kerk niet aanvaarden dat Maria voor de rest van haar leven maagd is gebleven. Wat te denken van de Schriftteksten die van Jezus' broeders en zusters spreken (Matteüs 12,46;

Marcus 3,31; 6,3; Lucas 8,19)? Wat te denken van de uitspraak dat Jozef 'geen gemeenschap met Maria had voordat zij een zoon baarde' (Matteüs 1,25)? Deze uitspraken schijnen erop te wijzen dat Maria en Jozef ná de geboorte van Jezus een normaal huwelijksleven leidden en andere kinderen kregen.

Wanneer we echter in de geschiedenis terugkijken, zien we dat vanaf de vierde eeuw of eerder bijna alle grote kerkleraren van Maria zeggen dat zij haar hele leven maagd is gebleven. De lijst van degenen die verkondigen dat Maria altijd maagd is gebleven, vermeldt enkele van de meest illustere christenen aller tijden, zoals Athanasius, Epiphanius, Hiëronymus, Augustinus, Cyrillus van Alexandrië. Een van de vroegste concilies, het Tweede Concilie van Constantinopel (353-354), verwees tot tweemaal toe naar Maria als 'altijd Maagd'. Zelfs de protestantse hervormers Luther, Calvijn en Zwingli bevestigden hun geloof in de altijddurende maagdelijkheid van Maria.

'Broeders en zusters van Jezus'

Waren al deze christenen er zich dan niet van bewust dat de Schrift spreekt over 'de broeders en zusters van Jezus'? Natuurlijk. Maar ze wisten bovendien dat de Griekse woorden voor 'broeder' en 'zuster' ook gebruikt werden om andere nabije familierelaties aan te geven: volle neven en nichten, oom- en tantezeggers, enzovoort. Geleerden nemen ook in acht dat het woord 'voordat' in het Griekse en in het Semitische taalgebruik niets zegt over wat er na het aangeduide tijdstip gebeurt. Matteüs beklemtoont in hoofdstuk 1, vers 25

eenvoudig dat Maria op het moment dat Jezus werd geboren, inderdaad maagd was.

In 1978 schreven enkele vooraanstaande katholieke en protestantse geleerden een boek, getiteld 'Mary in the New Testament' (Maria in het Nieuwe Testament)*. Het bevat een studie van Schriftteksten die over dit onderwerp gaan. Deze geleerden waren het er niet allemaal over eens dat Maria altijd maagd is gebleven. Wel waren ze het erover eens dat het Nieuwe Testament geen uitsluitel geeft, noch vóór noch tégen dit leerstuk. In zulke gevallen heeft de Katholieke Kerk altijd geprobeerd de Schrift te verstaan overeenkomstig dat geloof waartoe de Heilige Geest de Kerk als geheel geleid heeft. Het lijkt op dit punt duidelijk dat het christenvolk in de loop van de geschiedenis heeft geloofd dat Maria maagd is gebleven.

Uniek

Waarom is dit geloofspunt belangrijk? Het toont zeker aan hoe uniek de roeping en zending van Maria waren: geen ander menselijk wezen mocht gedragen worden in de schoot die God zelf droeg toen Hij mens werd. Maria's maagdelijkheid houdt geen onderwaardering in van seksualiteit of huwelijk. Haar maagdelijkheid verkondigt dat haar roeping uniek is en dat God, die in haar woonde, heilig is. Maria heeft vrij voor deze maagdelijkheid gekozen om God te eren, precies zoals ze vrij Gods uitnodiging aanvaard heeft om de moeder van de Verlosser te worden.

Prof. dr. Alan Schreck #

* Uitgegeven in 1978 door Fortress Press

6. MARIA, MOEDER VAN GOD

Al vele eeuwen noemen wij Maria 'moeder van God'. Alan Schreck beschrijft hier hoe de Kerk tot deze titel voor Maria kwam. Redactie

De titel 'Moeder van God' is een vertaling van het Griekse 'Theotokos', letterlijk 'degene die God baart'. Al in de vroege eeuwen van de Kerk werd deze titel aan Maria gegeven. De titel bevestigde dat het kind van Maria, Jezus, waarlijk zowel God als mens is.

In de vierde eeuw vocht een bisschop van Constantinopel, Nestorius geheten, de titel aan. Hij wilde Maria slechts 'Moeder van Christus' noemen. Hij was bang dat de titel 'Moeder van God' verwarring zou brengen tussen het goddelijke en het menselijke van Jezus.

'Naar het vlees'

Bijna de hele Kerk in het Oosten verhief zich om Nestorius' zienswijze af te wijzen. Zou men ontkennen dat Maria de moeder van God was, dan zou men daarmee ontkennen óf dat Jezus God is, óf dat Maria werkelijk zijn moeder is. Het Concilie van Efeze verklaarde in het jaar 431: 'Wanneer iemand niet belijdt dat God waarlijk Emmanuël is, en dat op grond hiervan de Heilige Maagd de Moeder van God is, (want naar het vlees schonk zij het leven aan het Woord van God, dat door de geboorte vlees geworden is), hij zij veroordeeld'.

Het concilie stelde zorgvuldig dat Maria 'naar het vlees' de Moeder van God is om te verduidelijken dat Maria niet de bron van Jezus' godheid is. Maria schonk niet in den beginne het leven aan God. Maar omdat de goddelijke en menselijke natuur van Jezus onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn, moet Maria beschouwd worden als de Moeder van God, en tegelijk als de moeder van de mens Jezus.

Prof. dr. Alan Schreck #

7. DE ONBEVLEKTE ONTVANGENIS VAN MARIA

Een van de katholieke geloofspunten over Maria is dat zij vanaf het eerste moment van haar bestaan gevrijwaard is geweest van de erfzonde. Alan Schreck geeft hier aan hoe de Kerk tot dit inzicht is gekomen. Redactie

In de tijd dat de christenen dieper nadachten over wie Jezus was en wat het betekende zijn moeder te zijn, kwamen zij tot de overtuiging dat God Maria speciaal op haar taak in zijn verlossingsplan had voorbereid. Het leek onmogelijk dat de allerheiligste God, wiens Wezen helemaal tegengesteld is aan de zonde, geboren zou kunnen worden uit iemand die getekend was door de zonde en de opstandigheid van de gevallen menselijke natuur. Het leek ook onmogelijk dat Maria zo vrij en onvoorwaardelijk haar toestemming gegeven kon hebben aan Gods plan als ze deel had gehad aan de opstandige natuur van de kinderen van Adam en Eva. Het geloof groeide dat God Maria gevrijwaard had van de erfzonde, die vanuit onze eerste ouders op de gehele mensheid doorgegeven was.

Gevrijwaard van de erfzonde

Dit wordt de 'onbevleete ontvangenis' van Maria genoemd. De 'onbevleete ontvangenis' betekent niet dat Maria een maagdelijke geboorte had, zoals Jezus. Maria had een normale menselijke vader en moeder en werd op de normale manier ontvangen en geboren. Maar Maria werd, vanaf het moment van haar conceptie, door God gevrijwaard van de erfzonde. God zuiverde Maria volmaakt om haar erop voor te bereiden de Zoon van God in haar schoot te dragen.

In zekere zin zegt de onbevleete ontvangenis van Maria ons meer over Jezus dan over Maria. De onbevleete ontvangenis zegt ons dat Jezus zo uniek en heilig was dat God zelfs zijn moeder wilde voorbereiden door haar van zonde te vrijwaren.

In de vierde eeuw

Het geloof in de zondeloosheid van Maria dateert van vroeg in de Kerkgeschiedenis. In de vierde eeuw sprak Ambrosius over Maria als 'vrij van elke zondesmet'. Augustinus geloofde dat zij de enige uitzondering was op de Schrifttekst 'Als wij zeggen zonder zonde te zijn, bedriegen wij onszelf' (1 Johannes 1,8). Hij schreef ook: 'Want hoe weten wij welk een overvloed van genade aan haar verleend was om de zonde geheel te overwinnen - aan haar, die het verdiende Hem te ontvangen en te baren in wie geen zonde was?'

Er was ook verschil van mening over dit geloofspunt. Zelfs grote katholieke leraren als Bernardus en Thomas van Aquino trokken het in twijfel. Veel christenen maken thans nog steeds bezwaren tegen dit geloofspunt op grond van het feit dat het in strijd is met wat de Schrift zegt: 'Want allen hebben gezondigd' (Romeinen 3,23).

Toen katholieke herders en theologen dieper op deze bezwaren ingingen, kwamen ze echter

tot de conclusie dat het geloof in de onbevleete ontvangenis in overeenstemming is met de Schrift. De Schrift heeft het erover dat alle mensen verlossing nodig hebben. We zijn door de zonde van Adam gebonden en kunnen onszelf niet van de zonde bevrijden zónder de tussenkomst van een Verlosser. Jezus is de enige mens die door zijn natuur zelf zondeloos is en zodoende in staat ons te verlossen.

Maria werd ook verlost

De leer van de onbevleete ontvangenis loochent deze waarheid niet. Maria had ook een Verlosser nodig. Zij moest ook van de zonde verlost worden door het sterven en verrijzen van haar zoon Jezus. Zij is niet door haar eigen natuur zonder zonde, zoals Jezus, maar door een speciale tussenkomst van God. De Heer, die boven alle tijd staat, paste, om Maria op haar speciale taak in zijn plan voor te bereiden, de genade van Jezus' verlossing tevoren op haar toe. Maria zelf erkende dat elk voorrecht dat ze genoot, te danken was aan Gods genade: 'Want grote dingen heeft de

Machtige met mij gedaan. Heilig is zijn naam' (Lucas 1,49).

Door de verdiensten van Jezus

Terwijl de theologen over de bezwaren tegen het geloofspunt van de onbevleete ontvangenis discussieerden, werd het bijna algemeen door de rooms-katholieken aanvaard. Tenslotte bepaalde paus Pius IX in 1854 dat dit tot de officiële leer van de Katholieke Kerk behoort. Hij zei: 'De gelukzalige maagd Maria is bij het eerste ogenblik van haar ontvangenis door een bijzondere genadegave en voorrecht van de almachtige God met het oog op de verdiensten van Christus Jezus, de Verlosser van het menselijk geslacht, gevrijwaard van elke smet van de erfzonde*'. Paus Pius benadrukte dat de zondeloosheid van Maria niet te danken was aan haar eigen verdiensten, maar dat ze waarlijk verlost was door de verdiensten van haar zoon Jezus.

Prof. dr. Alan Schreck

*vertaling uit Catechismus van de Katholieke Kerk, nr. 491

8. TENHEMELOPNEMING VAN MARIA

Verleden keer sprak Alan Schreck over het begin van Maria's leven. In deze aflevering gaat hij verder over het einde van haar aardse leven.

Op 1 november 1950 verklaarde paus Pius XII: 'Ten slotte is de onbevleete Maagd, gevrijwaard van iedere smet van de erfzonde, na het voltooien van haar aardse levensloop, met lichaam en ziel in de hemelse heerlijkheid opgenomen.*'

Dertiende eeuw

Evenals het geloof in de onbevleete ontvangenis kwam het geloof dat Maria met ziel en lichaam in de hemel was opgenomen, onder de vroege christenen op. Het werd door veel gerespecteerde kerkelijke leiders door de eeuwen heen geleerd, en tegen de dertiende eeuw bijna algemeen onder de christenen aanvaard. In de honderd jaar vóór de verklaring van paus Pius XII hadden de pausen van 113 kardinalen, 2500 bisschoppen, 32.000 priesters en mannelijke religieuzen, 50.000 vrouwelijke religieuzen en 8 miljoen leken verzoekschriften ontvangen om de

tenhemelopneming van Maria officieel te erkennen als katholieke leer.

Ook wij...

Wat is het belang van het geloof in de tenhemelopneming? De opname van Maria met lichaam en ziel in de hemelse heerlijkheid geeft nu reeds een beeld van wat aan allen die gered zullen worden zal overkomen bij het laatste oordeel. De tenhemelopneming geeft hoop dat ook wij eens de verrijzenis van het lichaam, die Maria al ondervonden heeft, zullen ervaren.

Geloof in de tenhemelopneming volgt ook logischerwijs uit het geloof in de onbevleete ontvangenis. De dood is de consequentie van en de straf voor de zonde van Adam. Zou Maria door de vrije gave van God van de zonde gevrijwaard zijn, dan volgt daaruit dat ze niet de dood zou hoeven te ondergaan op dezelfde wijze als wij. Haar

tenhemelopneming kan verstaan worden als een teken van wat ons uiteindelijk overkomen zou zijn als Adam en Eva niet gezondigd hadden. En het is voor alle christenen ook een teken van hoop met betrekking op de zegen die

God op het einde der tijden voor zijn gelovige volk in petto heeft.

Prof. dr. Alan Schreck

* Vertaling uit de Catechismus van de Katholieke Kerk, nr. 966

9. MARIA EN WIJ

In deze serie heeft Alan Schreck een aantal geloofspunten over Maria behandeld. Hij sluit nu de serie af. Redactie

Als katholieken geloven wij dat God aparte genaden en voorrechten aan Maria gegeven heeft. We bespraken er enkele in de afgelopen afleveringen:

- Maria is altijd maagd gebleven;
- Maria is de moeder van God;
- Maria is onbevlekt ontvangen;
- Maria is ten hemel opgenomen.

Daarmee gaan we Maria misschien als abnormaal zien, of als een soort godin. Veel protestanten zijn er inderdaad van overtuigd dat katholieken, anglicanen en orthodoxen Maria zo beschouwen.

Een bijzondere persoon

Maria is een bijzondere persoon in zoverre alleen zij door God was uitverkoren de 'Ark van het Nieuwe Verbond' te zijn waardoor God ten volle in onze wereld binnentreden is. Alléén Maria was de moeder van God, die haar zoon ontving van de Heilige Geest en toch maagd bleef.

Normaler dan wie ook

Anderzijds is Maria werkelijk normaler dan wie van ons ook, als we onder 'normaler' verstaan: dichter bij de mens zoals God die oorspronkelijk bedoeld had. God wilde een mensheid zonder

zonde en dood. Hij vrijwaarde Maria daarvan om ons eraan te herinneren wat er met 'normaal menselijk leven' bedoeld wordt.

Beproevingen en lijden

Maria was ook normaal in zoverre de beproevingen en het lijden van dit leven als gevolg van de zonde haar niet bespaard zijn gebleven. Integendeel, zij ervoer de verschrikking van de zonde zelfs heviger vanwege de bijzondere genade die God haar geschonken had. Omdat ze in het aardse leven Jezus' kruis ten volle droeg, ondervindt zij nu een unieke volheid van zijn glorie in de hemel.

Prof. dr. Alan Schreck #

Prof. dr. Alan Schreck doceert theologie in Steubenville (VS). Deze serie artikelen hebben wij ontleend aan een Engels artikel van hem dat als 0336uk staat op www.stucom.nl. De hele serie is nu ook in het Nederlands terug te vinden als 0336 op www.stucom.nl. Wij maakten bij het bewerken van deze serie dankbaar gebruik van een eerdere vertaling van Gert-Jan Reussien. We hebben de Bijbelcitaten nu ontleend aan de Willibrordvertaling van 1995.

Oorspronkelijke titel: *Devotion to Mary, Catholic beliefs about Mary have their roots in our belief in her son* by Alan Schreck. De oorspronkelijke Engelse tekst staat als 0336uk op www.stucom.nl.

Bovenstaande vertaling in negen delen is gepubliceerd in het tijdschrift *Bouwen aan de Nieuwe Aarde* in de nummers van maart 2011 t/m juli 2012. Reacties en vragen op deze serie kunt u sturen naar de redactie via www.stucom.nl/contact.

Meer over Maria op www.stucom.nl:

- in document 0011 (Nederlandse vertaling van 0011de) *Praktijk van de Maria-devotie, een theologische oriëntatie*. Van een Duitse commissie o.l.v. dr. Norbert Baumert SJ. Een heldere uiteenzetting van de r.-k.-leer inzake de verering van Maria en de bedoelingen van charismatische vernieuwing, met commentaar op de feitelijke praktijk
- in document 0075 hoofdstuk 8; van drs. Martie Dieperink,, *De Bijbel in het licht van de oude kerkvaders*, een oecumenisch perspectief. Gratis lesboek en cursus.

Dit is document 0336 op www.stucom.nl.